

HOLKY Z DETROITU

TORI WHITAKER

Zlatá éra jazzu, hříšná doba Jaye Gatsbyho
a dvě dívky toužící po nezávislosti

Přeber si z tohohle příběhu, co chceš, Melanie, a na zbytek zapomeň...

Nejdřív jsem váhala, jestli si na to auto mám vůbec sáhnout, jakkoliv bylo nádherné. Věděla jsem, že když se ho dotknu, koupím si ho. A přestože jsem měla v kabelce v obálce pár tisíc, nebyla jsem si jistá, že jsem na to připravená. Žmoulala jsem šerpu šatů, která mi spadala nízko na bok. Předváděcí prostor prodejny byl velký, s čtvercovou dlažbou. Jedna strana byla celá prosklená, takže tamtudy vnikala dovnitř spousta světla, a další přicházelo od lamp visících na šňůrách ze stropu. Mezi nejmíň tuctem aut ležely běhouny, aby se kupcům snáz chodilo. Mnohé zájemkyně o auta byly ženy na podpatcích, které obcházely zaparkované modely Jordana MX Playboye.

Ale jestli si ho koupím, možná se s Robertem rozejdeme. Jeho ultimátum mě dostalo do mrtvého bodu. Měla jsem to životní rozhodnutí ve svých rukou...

„Vezmu si ho,“ řekla jsem prodavači a otevřela jsem kabelku, abych vyndala hotovost. Usmíval se stejně široce jako Lela.

Pro mě bylo tohle auto víc než jen půl tuny železa. Stane se ze mě skutečná motoristka – což je slovo, které je prakticky synonymem pro nezávislost.

Byla jsem žena dnešní doby.

HOLKY Z DETROITU

TORI WHITAKER

HOLKY
Z DETROITU

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

A Matter of Happiness © 2022 by Tori Whitaker

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Věra Kotábová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-748-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-747-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-135-9 (print)

NĚKDE NA ZÁPAD OD LARAMIE

Někde na západ od Laramie žije dívka, která umí krotit koně a točit lasem a která ví, o čem je řeč.

Mohla by vám vyprávět, co dokáže s půl tunou oceli a energie, když naplno šlápne do pedálů.

Playboy je pro ni jako stvořený.

Je šitý na míru děvčeti, které má po dni plném veselí a závodění obličej do bronzova opálený od slunce.

Ta dívka miluje napětí mezi nespoutaností a krocením.

A v autě je mnoho vetknuto – smích a světlo, vzpomínka na bývalé lásky, sedlo a bič. V tomto elegantním žihadle bude jízda po hlavní třídě jedinečný zážitek.

Když budete mít pocit, že se nic neděje a váš život je nudný, nasedněte do Playboye.

Vydejte se jako tato krásná mladá dívka na cestu za skutečným životem. Do rudavého obzoru typického pro soumrak ve Wyomingu.

Inzerát na model MX Playboy automobilky Jordan Motor Car Company z roku 1923

Saturday Evening Post, 23. června 1923

PROLOG

Violet

Detroit, Michigan

Srpen 1923

V ruce drží sklenku plnou whisky se sodou. A já? Koktejl Bee's Knees s medem, suchým ginem a citronovou šťávou. Nepiju whisky, kterou pašují z Kanady tamhle za řekou; připomíná mi to, co udělala prohibice s Kentucky. Kde je konec palírnám v préríi, nad nimiž se vznáší vůně bourbonu vypařujícího se ze sudů – „andělský podíl“, tak se tam tomu říká. Ale jinak tenhle oválný bar v nejrychleji rostoucím americkém městě zbožňuju. Místní štamgasti jsou prachatí: mísí se tu týpci, co si potrpí na auta, spolu s chlapíky ze starousedlických rodin. Bar Confectionary, Cukrárna, není na bůhvíjak nóbl adrese a ani nenabízí sladkosti, zato tu mají lampy od Tiffanyho a zelené pohovky potažené sametem. Pianista vybrnkává na pianinu značky Vose nejnovější hit s názvem „Dreamy Melody“. Na zdech visí fotografie federálních agentů v pozlacených rámech, jako by to byla ceněná umělecká díla.

Přítel mi zapaluje cigaretu vězící v dlouhé stříbrné špičce a pak připálí sobě.

„Kdybychom bývali věděli, že se kamarádi zpozdí,“ řekne a vystrčí mužně tvarovanou bradu, „byli bychom měli čas na –“

„Později bude ještě spousta času,“ řeknu.

Včera v noci jsme si pěkně zařadili. Ale trvalo mi pak hodinu, než jsem si kulmou navlnila vlasy, a dneska jsem si nechtěla ten účes zničit ještě před večerem. Ale můj přítel vypadá skvěle, to se nedá popřít. Přejedu dlaní po jeho saku v barvě půlnoční modři s ladícími saténovými klopami. Podívám se na něho koutkem oka zpod řas načerněných silnou vrstvou řasenky.

„Tvoje šaty jsou k nakousnutí, hned bych je z tebe svlékl,“ zašeptá mi do ucha.

„Však návrháři říkají té barvě brusinková,“ usměju se široce.

Jsou to nádherné šaty sahající do poloviny lýtek zdobené našitými modrými, zlatými a rudými korálky. Nízko na bocích mám šerpu ze zlatého lamé, která se v měkkém barovém osvětlení krásně třpytí.

Přítel prsty přejede k mým zkříženým nohám. Do ohbí kolen jsem si kápla Tabac Blond – vůni s náznakem karafiátu a tabáku, která byla navržena pro ženy kuřačky. Konečky prstů mi laská kůži a mě to lechtá. Stehna mám nahá a okraj šatů jsem si trochu vykasala. Punčochy jsem si shrnula pod kolena, drží na gumových podvazcích, a rozeřela jsem si nepatrný ždíbeček rtěnky na jablíčka kolen, aby vypadala nevinně růžově.

Chvilku spolu flirtujeme a pak se otočím tváří ke dveřím. Na okamžik se cítím trochu moc frivolně. Kdepak jsou Lela a Gil?

To se mé nejlepší kamarádce nepodobá, aby se o hodinu zpozdila. Dnes dopoledne jsme si vyjely v mém Jordanu MX na Grosse Pointe. Tenhle šarlatově rudý sporták není samozřejmě tak luxusní jako Lelin pudrově bleděmodrý packard. Lela má model Runabout Roadster se stahovací střechou, který přitahuje pohledy kolemjdoucích nejvíc ze všech aut, která automobilka Packard vyrábí. Ale když jsme míjely šťavnatě zelené trávníky, záhony růžových kytek a třpytivě modrou hladinu jezera, i já jsem shrnula střechu u auta. Jely jsme, za námi vlály ve větru šátky a my se bláznivě smály. Prostě dvě dívky, které si užívají života.

Teď v baru si znovu zkontroluji hodinky na zápěstí: čtvrt na

jedenáct. Třeba se Lela s Gilem rozhodli užít si ještě malou soukromou chvilku rozkoše, než se vydají z vily jejich rodičů do víru velkoměsta?

Uchopím chladnou sklenku a pomalinku uskrávám svůj koktejl, zatímco pianista spustí melodii, kterou vždycky hrávala moje sestra Evelyn.

Pak do baru s křikem vrazí nějací lidé, které neznám. Všechny hlavy se otočí k muži v černém fraku a velmi mladé dívce v jiskřivých flitrových šatech.

S přítelem se na sebe podíváme. Sáhne si do saka na peněženku.

„Co se děje?“ ptám se šeptem.

Jako na povel ti cizí lidé vykřiknou: „Kousek dál v ulici je štára!“

Barmani začnou chvatně sklízet lahve do skříněk a vytahovat velké sklenice plné lékořicových cukrátek a dlouhých barevných lízátek. Číšník pospíchá od hosta k hostu a shrnuje skleničky do velké nádoby.

„Violet, děvče, budeme odsud muset vypadnout. Ale nenápadně, jako by se nic nedělo.“

Neříká to nijak naléhavě, takže se ani moc nebojím. Ze začátku ne.

„Hlavně abychom to stihli, než sem vrazí s beranidly,“ řeknu, protože si živě představuju, jak všude kolem nás létají střepy.

Pevně se ho chytím a cupitám ve svých lodičkách s páskem přes nárt o dost rychleji, než když jsme sem přišli. Přece jenom jsem trochu vyplašená. Detroitské razie se dělají bez příkazů k domovní prohlídce; policajti při nich nemůžou nikoho zabásnout. Ale většinou zlikvidují majiteli živnost, protože rozmlátí všechno od lahví s alkoholem až po barové židle. Ve snaze znemožnit činnost těm, kteří porušují zákony, je ve skutečnosti sami porušují.

Venku na ulici, kde je skoro tma, kterou narušují jen blikající pouliční lampy, už necítím takovou úzkost. Naskočíme do tramvaje, která zrovna jede kolem, abychom se vrátili ke mně do bytu a pokusili se zavolat kamarádce. Ale u baru v dalším bloku domů je pěkný chaos – stojí tam spousta aut a policejních patrol a mezi

nimi se proplétají lidé, kteří se snaží uniknout z policejního kordonu.

„Dneska udeřili na Apothecary, na Lékárnu,“ říká žena s fialovým peříčkem v čelence.

Nelíbí se mi představa, že by mohli zlikvidovat právě Apothecary. Je to další ilegální bar, kam rádi chodíme. V hloučcích na chodníku stojí nehledě na přítomnost policie další lidé ve večerním oblečení.

Když dav postupně prořídne, spatříme scénu před námi jasněji – jako když člověk vejde do galerie a uvidí olejomalbu sahající od podlahy po strop.

Přikryju si pusu dlaní, ale ani to nepotlačí můj výkřik.

*„V osmnácti jsou naše hříchy jako hory, z nichž shlížíme;
v pětáctyřiceti to jsou jeskyně, v nichž hledáme úkryt.“*

F. Scott Fitzgerald: „Bernice Bobs Her Hair“, 1920

KAPITOLA 1

Melanie

Frankfort, Kentucky

Červenec 2018

Neměla jsem tu být. Ne *tady*.

Měla jsem pracovat – tedy pracovat pro svého zaměstnavatele, ne pro mámu. Mohla jsem si toho sobotního slunečného rána vzít notebook na dvorek svého loftového bytu v Louisville, posadit se do zahradního křesla a postupně si odškrtnout seznam úkolů pro dnešní den. Blížilo se datum konání festivalu Bourbon Craft Cocktail Bash a palírna, kde pracuju, byla hlavním sponzorem téhle akce. Ve svých osmadvaceti letech se budu podílet na odstartování největší společenské události roku... což by mi mohlo zajistit velký kariérní postup. Obětuju tomu klidně sedm dní v týdnu, když bude potřeba. Jenže na dnešní úkol se nadřu víc než na to, abych získala titul ředitelky a společenský vzestup.

Ale nakonec stejně sedím v pronajatém stěhovacím nákladáku od firmy U-Haul skoro hodinu cesty od svého domova.

Zaparkovala jsem před starým viktoriánským domem své praprapratety. Violet se dožila sto tří let, ale teď už byla čtrnáct roků po smrti. Dům odkázala mé matce Angie, své nejbližší příbuzné žijící v Kentucky. Nedávno matčiným nájemníkům vypršela poslední